

Sygn. akt II AKz 695/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2014 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: **SA Grażyna Wilk (spr.)**

Sędziowie: **SA Piotr Pośpiech**

SA Piotr Mirek

Protokolant: Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Tadeusza Trzęsimiecha

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **K. B. (B.)**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 10 września 2014 roku, sygn. akt II K 31/14

w przedmiocie określenia czasu trwania okresu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Nieprawomocnym wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2014 roku, w sprawie o sygn. akt II K 31/14 Sąd Okręgowy w Częstochowie wymierzył K. B. za popełnienie czynu z art. 280 § 2 k.k. karę 3 lat pozbawienia wolności.

Postanowieniem z dnia 10 września 2014 roku, sygn. akt II K 31/14, Sąd Okręgowy w Częstochowie przedłużył stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego K. B., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 14 grudnia 2013 r., sygn. akt III Kp 607/13.

Powyższe orzeczenie zaskarżone zostało przez obrońcę oskarżonego, który zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 258 § 1 i § 2 oraz art. 259 § 1 k.p.k., przez uznanie, iż ustawowe zagrożenie wysoką karą za czyn zarzucony, jest przesłanką wystarczającą do stosowania tymczasowego aresztowania, bez względu na inne okoliczności, a przede wszystkim możliwość zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania poprzez zastosowanie wolnościowych środków zapobiegawczych oraz wpływu stosowania tego środka na skutki dla oskarżonego, co miało bezpośredni wpływ na treść orzeczenia.

Zarzucając powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego lub jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie brak jest wątpliwości, że w stosunku do oskarżonego K. B. aktualne pozostają zarówno przesłanka ogólna jak i przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania, wynikające z przepisów art. 249 § 1 k.p.k. oraz 258 § 2 k.p.k.

Uznając oskarżonego na mocy nieprawomocnego wyroku winnym popełnienia zarzuconego mu czynu zabronionego i skazując na karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, Sąd I instancji dał wyraz swojemu przekonaniu o jego sprawstwie i winie, co uprawdopodobnia fakt popełnienia przez niego przestępstwa w stopniu pozwalającym na przyjęcie występowania przesłanki ogólnej stosowania środków zapobiegawczych, określonej w art. 249 § 1 k.p.k., bez konieczności omawiania poszczególnych dowodów uzasadniających jej istnienie.

Wymierzenie oskarżonemu ww. kary, powoduje też, że w dalszym ciągu istnieje szczególna przesłanka stosowania środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, o której mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Fakt nieprawomocnego orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności nie niższej niż trzy lata niesie bowiem z sobą domniemanie prawne w postaci realnej obawy zakłócania przez niego prawidłowego toku postępowania, która to okoliczność z woli ustawodawcy daje podstawę do stosowania środka zapobiegawczego, bez potrzeby wykazywania, aby podejmował on w przeszłości jakiegokolwiek próby bezprawnego wpływania na toczący się obecnie proces karny (postanowienie SA w Katowicach z dnia 3 czerwca 2009 roku, sygn. akt II AKz 362/09, LEX nr 519621).

Zarzucając natomiast zaskarżonemu postanowieniu obrazę art. 258 § 1 k.p.k. obrońca zdaje się nie zauważać, iż w podstawie zaskarżonego orzeczenia przepis ten nie został powołany, a pisemne uzasadnienie nie wskazuje, aby przesłanka zawarta w tej normie była podstawą przedłużenia tymczasowego aresztowania. Natomiast obawa bezprawnego wpływania na tok postępowania, jak już wcześniej wskazano, wynika z wymierzonej kary pozbawienia wolności i nie stanowi tym samym odrębnej szczególnej podstawy zastosowania tymczasowego aresztowania. Sąd zarzut ten należy uznać za bezprzedmiotowy.

Nie można też było zgodzić się z żalącym, jakoby za uchyleniem tymczasowego aresztowania wobec K. B. przemawiały względy określone w art. 259 § 1 k.p.k. Negatywne skutki dla najbliższej rodziny oskarżonego, zarówno w sferze majątkowej, jak i osobistej są normalnymi następstwami zastosowania tymczasowego aresztowania i sytuacja oskarżonego i jego rodziny w żaden sposób nie odbiega od sytuacji innych osadzonych. Trzeba bowiem podkreślić, że tymczasowe aresztowanie oskarżonego w naturalny sposób zmusza pozostałych członków rodziny do zwiększonego wysiłku tak organizacyjnego jak i finansowego, a brak podejmowania takiego wysiłku nie może usprawiedliwiać uchylenia tymczasowego aresztowania.

Mając zatem w polu widzenia przytoczone uwarunkowania przedmiotowej sprawy, uprawnionym jest wniosek, iż jedynie dalsze stosowanie wobec oskarżonego K. B. środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym w pełni zabezpieczy prawidłowy tok postępowania, a inny środek zapobiegawczy aktualnie nie spełniłby swej roli.

Mając na względzie wskazane powyżej przesłanki oraz funkcję środków zapobiegawczych, sprowadzającą się do zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania aż po wydanie prawomocnego orzeczenia, należało przedłużyć tymczasowe aresztowanie oskarżonego na okres, który w ocenie sądu winien pozwolić na ukończenie postępowania międzyinstancyjnego oraz odwoławczego.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak w części dyspozytywnej orzeczenia.